

‘voor en door
élk kind dat
mijn hart kruist’

© 2023, Tess Thyssen, Emma Thyssen
en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de
uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van
de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.
Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking
tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.*

*All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored
or made public by any means whatsoever, whether electronic or
mechanical, without prior permission in writing from the publisher.*

Tekst:

Tess Thyssen

Omslagontwerp:

Emma Thyssen

Illustraties en vormgeving:

Emma Thyssen

D/2023/0055/64

ISBN 978 94 6337 361 6

NUR 200, 282

YFN Kinderen / tieners: fictie: familie en thuis

5AK Leeftijdscategorie: vanaf ca. 9 jaar

YXD: Kinderen / tieners: persoonlijke en sociale onderwerpen:
zelfbewustzijn en zelfbeeld

YXEL: Emoties bij kinderen / tieners: moed, dapperheid, hoop

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

TOOSJE

tollebroek

tekst: TESS THYSSEN
tekeningen: EMMA THYSSEN

P E L C K M A N S

Ik weet dat het waar is
en dat is genoeg.

Leesvoorbeeld

Ik ben Toos en ik ben hier al een poos.

Op de wereld, bedoel ik dan.

Ik ben al acht jaar lang.

Ik hou van rijmen en van konijnen.

Rijmen kan ik nog niet goed maar ik vind het leuk om te doen. Konijnen staan bij mij op de tweede plaats bij de favoriete dieren. Ooit kreeg ik er één, maar er was iets mis met dat konijn. Het groeide te groot voor ons hokje. Dus brachten we het naar een boerderij met een groter hok. Daarna kwam Larrie Moe, de coolste kat van de wereld, helemaal vanzelf bij ons wonen. Eerst mocht ze niet blijven van mijn papa. Maar ze kwam altijd terug. Katten luisteren naar niemand. Ze kiezen helemaal zelf bij wie ze willen zijn.

Larrie Moe is mijn lievelingsdier.

Knuffelen en spelen met haar doe ik heel graag.

Zingen doe ik ook graag,
misschien wel het liefst van al.

Soms luid, soms zacht.

Meestal overdag en soms zelfs in de nacht. Dan word ik wakker omdat ik aan het zingen ben. Echt waar.

Mijn zus zingt ook graag, en vaak zing ik dan mee. Soms vindt ze dat fijn, soms vindt ze dat vervelend. Vooral als ze solo wil zingen. Dat betekent 'alleen'.

De grote mensen zeggen dat we goed kunnen zingen. Ze zeggen ook dat we slim zijn, en dat ze ons heel graag zien als we braaf zijn, en lief. Dat begrijp ik niet zo goed. Want braaf of boos, ik blijf toch altijd Toos?

De grote mensen zeggen ook dat ik niet zoveel moet nadenken. Ze zeggen dat je nadenkt met je hoofd. Toen ik zes was, heb ik een tijdje gezocht naar 'het knopje op mijn kopje'. Om mijn hoofd uit te zetten. Maar ik vond het niet.

Ik denk dat ik nadenk met mijn buik, want daar kan ik het voelen. En als ik mijn buik heel groot maak, is er altijd een beetje meer voelplaats voor alles wat ik denk.

Zo voel ik in mijn buik of iets waar is of verzonnen.

En grote mensen verzinnen vaak dingen.

Waarom ze dat doen weet ik niet.

Wat ik wel weet, is dat dit mijn verhaal is. Sommigen van jullie zullen dit verhaal geloven, en sommigen niet. Maar ik weet dat het waar is, en dat is genoeg.

ik ben
toezigt

danskat →

MEER
VOELPLAATS

HUIZE TOLLEBROK

Ik stel jullie eerst even voor aan de mensen in mijn verhaal. En ook aan de niet-mensen.

Mijn zus (de zingzus) heet Sien. Ik noem haar altijd 'Si' omdat dat muziek is. Van 'do-re-mi, sol-la-si'. Ze is al bijna tien en maar een klein beetje groter dan ik. Grote mensen vragen vaak wie van ons de oudste is, en of we misschien een tweeling zijn. Si vindt dat niet leuk, dus ik probeer het ook niet leuk te vinden. Meestal buig ik mijn knieën een beetje als we samen zijn. Dat gaat alleen wanneer ik stilsta. Soms vergeet ik het ook.

Si is mijn vriendin. Ik weet niet zeker of zussen ook vrienden kunnen zijn. Mijn buik zegt van wel.

Als we niet aan het zingen zijn, maken we radioshow's en knutselen we. Dan maken we echte dingen na of vinden we nieuwe dingen uit. En Si helpt mij. Om dingen te kiezen als ik het zelf niet goed weet. Of om mij stil te laten zijn als ik te wild ben en de grote mensen rust willen. Dan praat ze met haar ogen. Echt waar.

Si kan praten met haar ogen. En ik kan begrijpen wat ze zegt.

Sie (ch)

MIJN ZINGZUS

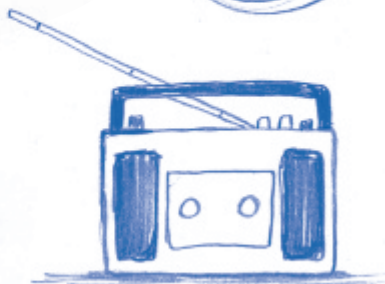
Sijn

OOG PRAAT

bijna 10 jaar

Mijn grootste broer kan niet praten met zijn ogen.
En als hij het wel kon, zou hij altijd hetzelfde zeggen:
'Uit de weg, of ik pest je.'

Ruben is zijn naam. Si en ik noemen hem 'Rotkop',
maar niet als iemand van de grote mensen het kan
horen.

Rotkop is elf en een half. Hij huilt nooit. Of toch niet
als iemand het ziet.

Hij krijgt altijd wat hij wil want hij is de sterkste.

Rotkop kent allerlei sluwe trucs die hij leert bij de
Scouts, van een vriend die zegt dat hij in het leger zit.
Als we een pak koekjes openmaken, likt Rotkop snel
aan alle koekjes in het eerste vak van de doos, zodat hij
die voor zichzelf heeft.

Ik begrijp niet waarom Rotkop dan toch nog zo vaak
boos is.

Misschien omdat mama en papa het meest houden van
Victor, mijn kleinste broer. De baby.

Eerst was ik blij dat De baby kwam, omdat Si en ik
dan op één kamer mochten slapen. We zouden veel
met hem spelen en ons nooit meer vervelen.

Maar De baby heeft altijd wel iets. Meestal honger.
Of de stinkendste drollen van de wereld.

Eén keer was ik hem aan het kietelen met een
autootje. Hij moest toen zo erg lachen dat zijn gezichtje

RUBEN

aka
ROT-
KOP

UIT DE WEG!

helemaal rood werd en hij trompet-windjes begon te laten. Daarvan moest ik dan weer erg lachen. Tot er een lok van zijn haren vast kwam te zitten tussen de wielen. Mama zegt dat De baby engelenhaar heeft. Je kunt wel bedenken hoe boos ze was toen ze daar een stuk van moest afknippen.

De vleugels op zijn rug heb ik nog niet gevonden.

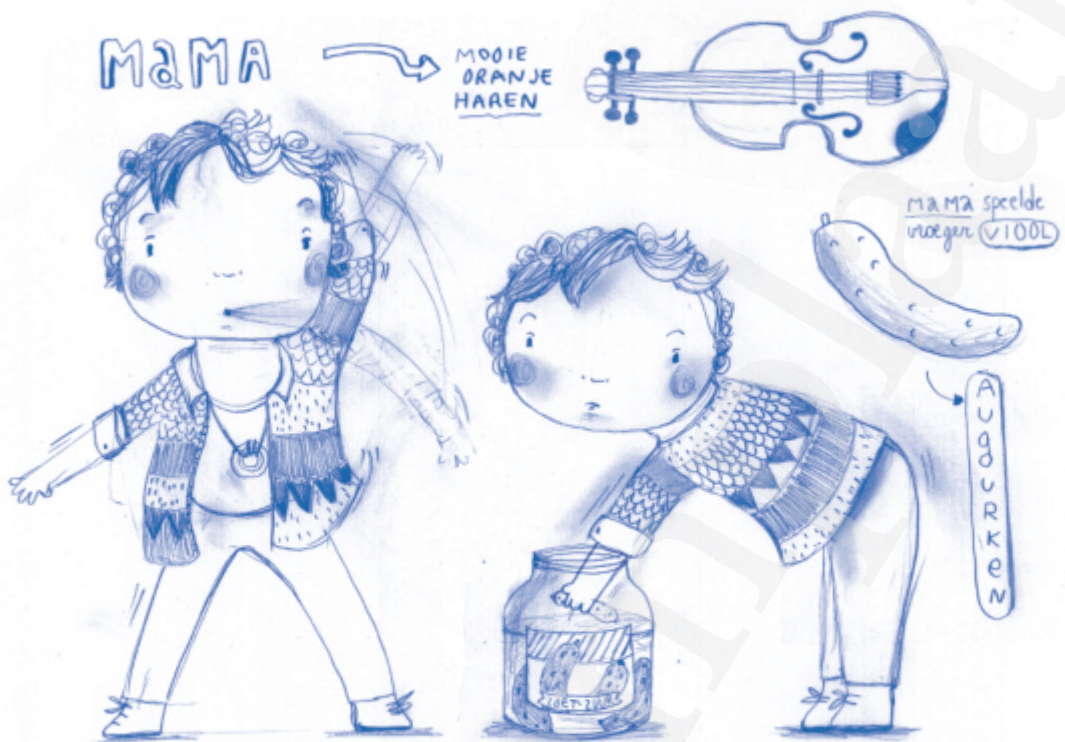
Misschien komen die nog.
Hij is nog maar net een jaar.
Meestal blijf ik weg bij
De baby, dan kan ik zeker
niets fout doen.

Mijn mama dan.
O-ran-je.

Mijn mama heeft oranje haren. Die vind ik prachtig. Mama vindt het jammer dat ik geen oranje haren heb, en ik ook.

Ze is altijd thuis, behalve wanneer we samen ergens heen gaan. Toch speelt ze bijna nooit met ons. Ze is vaak boos. Misschien heeft ze dat geleerd van Rotkop. Mama kan heel goed verhalen vertellen, als ze niet boos is.

Voor mama onze mama werd, speelde ze viool.
Die ligt boven in haar klerkast in een mooie koffer,

verstopt. Rotkop ontdekte het instrument op één van zijn plundertochten. Meer weet ik er niet over want mama zegt niet vaak iets over de viool.

Wat ze wel vaak zegt, is dat ze te dik is. Dat begrijp ik niet. Ze kan gewoon door de deuren stappen en als ze de trap op loopt, kraakt die even luid als bij mij.

Ik heb haar eens gevraagd of ik ook te dik ben. 'Doe niet onnozel, Toos', was haar antwoord. Ik denk dat dat 'nee' betekent. Gelukkig maar, anders moest ik misschien ook haar gekke gymoefeningen doen. En tijdens een film met een zuur gezicht augurken eten uit een grote pot, terwijl alle anderen popcorn snoepen.

En stiekem chocolade schrokken in de berging terwijl ik doe of ik zoek naar iets wat niet bestaat.

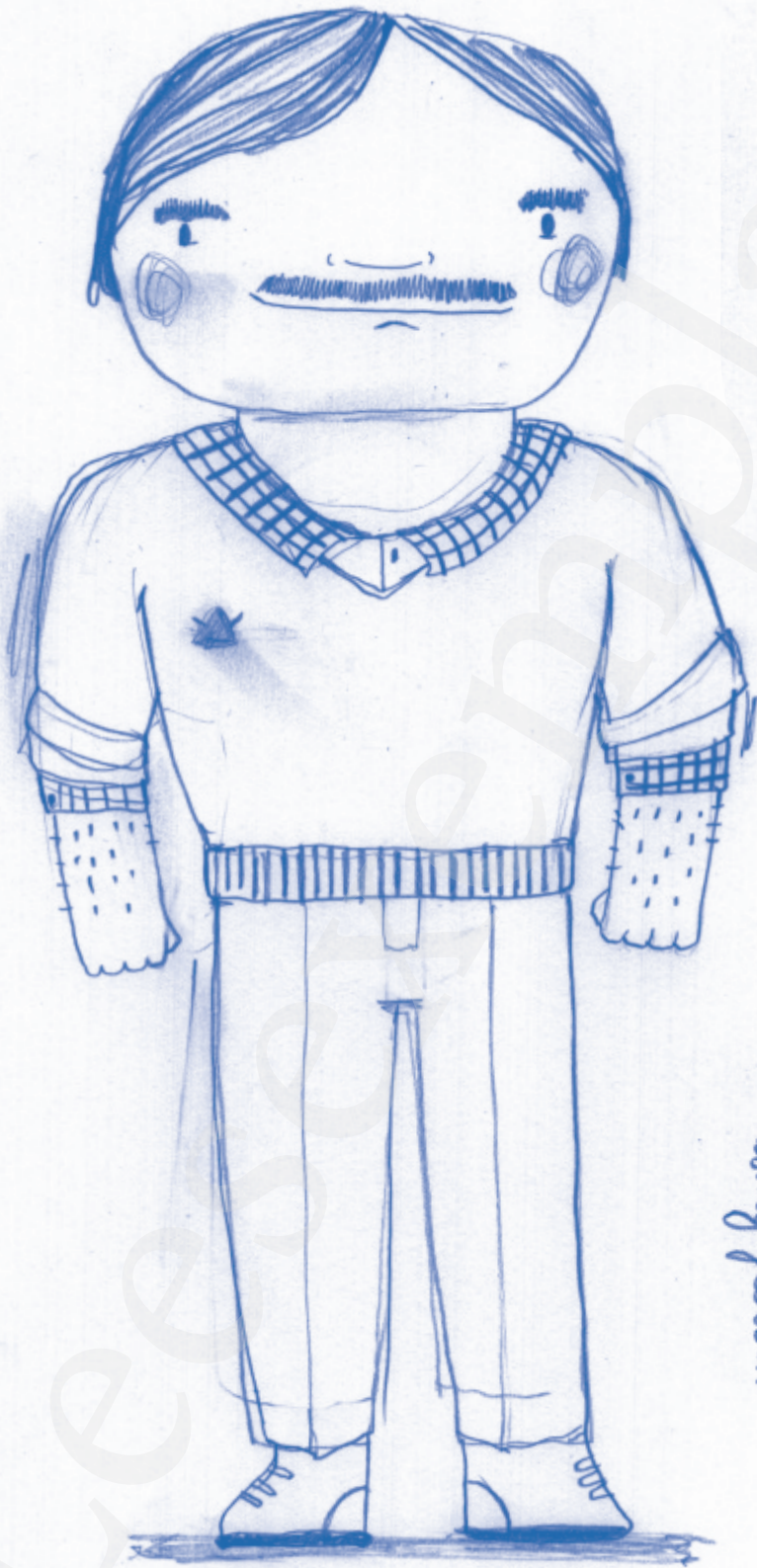
Ik vind het erg voor mama dat ze zoveel dingen zo vervelend vindt. Si probeert haar vaak te helpen, met De baby of de gymoefeningen, maar daar wordt mama nerveus van. Wanneer mama nerveus is, zing ik liedjes om haar vrolijk te maken. Tot dat niet meer werkt en ze roept dat ik moet stoppen. Als we geluk hebben, komt Rotkop dan opdagen, om een vaas omver te voetballen. Dan kan mama gewoon weer boos zijn en is alles zoals het was.

Over papa kan ik niet zo veel vertellen. Hij is bijna altijd op zijn werk.

En hij is groot en heel sterk. Hij kan Si en mij tegelijk optillen, helemaal boven zijn hoofd. Dat doet hij soms. Als hij thuis is en we niet willen gaan slapen. Dat vinden we fijn. Dan blijven Si en ik met opzet langer wakker en sluipen we nog een keer naar beneden, voor een extra ritje naar boven. Als we dan voor een derde rit gaan, wordt papa boos. In boos worden is hij goed.

Wat papa op zijn werk doet, weet ik niet. Het is wel heel belangrijk. Want als hij niet gaat werken, moeten wij voor altijd smeerkaas eten op onze boterham. En aardappelen zonder zout. Dat zegt hij.

Ik begrijp dat niet zo goed want het is meestal mama die naar de winkel gaat.

P
a
P
a

sterk

Hobby's: werken
lang fietsen

Als papa niet werkt, gaat hij fietsen. Met zijn fietsvrienden of alleen. Hij fietst nooit echt ergens heen. Wel zo snel en lang als hij kan. Daar pocht hij dan over tegen mama.

Maar zij juicht nooit.

‘Hij heeft fietsen nodig om zijn hoofd leeg te maken’, zegt mama soms. Misschien zoekt papa op de fiets ook naar dat ‘knopje op zijn kopje’. Ik zou hem beter eens vertellen dat dat niet bestaat. Maar meestal luistert papa niet echt als ik iets zeg. Zeker niet als het over de opper-echte dingen van de buik gaat.

Als ik helemaal groot ben, wil ik geen mama of papa worden. Ik denk dat het niet leuk is om dat te zijn.

Hugo

aka → OCHARME-
HUGO

Al deze mensen plus Larrie Moe is wat de grote mensen ‘ons gezin’ noemen. En Hugo de hamster is er ook nog. Die is van Rotkop. Maar hij is niet lief voor Hugo en verstopt hem vaak ergens om Si en mij te laten schrikken. Wij noemen hem ‘Ocharme-Hugo’.

Met deze mensen en dieren wonen we in ons huis.

De Clan

Tegen ons huis staat nog een huis. Daar woont mijn oma.

Zij heeft lichtpaars haar en hele grote borsten, waar ik nooit iets over mag zeggen.

Ze maakt de lekkerste pudding die ik ooit geproefd heb. Met een dikke laag donkerbruine suiker erop. Net als vele anderen in mijn familie is oma niet vaak blij. Si zegt dat dat komt doordat opa er niet meer is.

OMA

Opa was een slager en wist altijd heel goed wat oma moest doen.

Het is alsof ze dat zonder hem niet meer goed weet. Daarom doet ze altijd hetzelfde en nooit meer iets nieuws. Ze lijkt soms verstoppertje te spelen, maar dan zonder dat er iemand zoekt.

Ik weet niet waar opa is. Mama zegt dat opa in ons hart zit. Ik denk dat hij gewoon dood is. Niemand praat over opa, want dan komen er tranen. En in onze familie lijken tranen

iets om bang van te zijn. Dus vraag ik niets over opa. Hij komt verder ook niet voor in mijn verhaal. Tenzij mama gelijk heeft en hij in mijn hart in mijn verhaal zit. Maar dat vind ik te moeilijk om over na te denken dus hoef jij dat ook niet te doen.

Oma woont niet alleen in haar huis naast het onze. Er woont iemand bij haar. Dat is mijn *honkel*.

Ik moest dit woord zelf uitvinden, omdat er nog geen woord voor hem bestond. Hij is mijn nonkel maar ook een hond. Hij heet Echtbert en heeft lichtbruine haren. Overal.

Dat is het halvegare.

Alle grote mensen doen of hij eentje van hen is, ook een grote mens dus.

En dat is het rare.

Hij draagt kleren. Die oma hem aandoet. Dat vind ik niet zo grote-mens-achtig.

Hij heeft een eigen scooter. Gehad. Heel even maar, want dat liep al snel mis. Nu gebruikt hij meestal zijn skateboard.

Hij heeft basketbal gespeeld in een echte grote-mensen-basketclub. Ook maar voor eventjes. Het is heel moeilijk om zonder duimen een bal te vangen. Nadat honkel Echtbert voor de veertigste keer een bal

tegen zijn smoel kreeg en bijna knock-out ging, beslisten de grote mensen van de familie in een korte vergadering dat dit geen geschikte hobby was.

Honkel Echtbert gaat in zijn eentje naar de winkel, met een lijst. Als hij thuiskomt, is het zakje van de slagerij telkens al voor de helft leeg en elke keer opnieuw zegt oma dan: 'Kun je niet lezen misschien? Ik had geschreven: *Zes worsten.*'

Ik weet niet of de grote mensen in mijn familie – en alle vrienden van mijn familie – een beetje blind zijn en doof, of dom. Of dat ze gewoon heel goed zijn in doen alsof.

Want Echtbert is een hond.

